

Această denumire are avantajul că este generală, acceptabilă și pentru alte limbi, întocmai ca genurile masculin, feminin și neutru, putînd să înglobeze și cazurile cînd în unele limbi genul feminin și nu masculin conține semnele superiorității, așa cum arătam mai sus. În orice caz, dacă terminologia nu poate fi schimbată, din cauza accepției ei tradiționale, esența genurilor la plural rămîne logic cea de mai sus: genul superiorității și genul inferiorității.

Între limbile slave, limba slovacă cunoaște în cea mai mare măsură formele genului masculin personal și non masculin personal, deși gramaticile limbii slovace n-au consacrat aceste genuri și nu vorbesc de așa ceva. În primul rînd, substantivele de gen masculin personal au terminația *-ovia*, paralelă la cea polonă *-owie*: *otcovia*, *kmotrovia*, *synovia*, *švagrovia*, etc. E adevărat că nu are forța terminației polone *-owie*, căci se întîlnește uneori și la substantive masculine nepersonale (animate însă), ca *psovia* (ciini), dar sensul ei în general este acela al genului masculin personal. De asemenea, substantivele de gen masculin personal au terminația caracteristică *-i*: *chlapi*, *vojaci*, *Vlasi*, etc., pe cînd restul substantivelor au terminația *-e* sau *-y*: *konie*, *ženy*, *duby*, etc. La fel, toate celelalte forme nominale, în legătură sintactică cu substantivele, au pentru genul masculin personal terminația *-i*: *pekní chlapi*, *jedni chlapi*, *ti chlapi*, *oni*, în schimb în legătură cu genul non masculin personal au *-e* sau *-y*: *pekné ženy*, *pekné duby*, *tie konie*, *jedny ženy*, *ony* etc. Pînă de curînd, adică pînă la ultima revizuire a ortografiei, chiar și formele verbale nominale au urmat același drum: *chlapi niesli*, dar *ženy niesly*. La revizuirea ortografiei s-a fixat forma cu mai mare precădere, a genului masculin personal, pentru întreg pluralul: *chlapi niesli*, *ženy niesli*. În schimb, la acuzativ plural, genetivul cu funcția de acuzativ se folosește nu numai pentru masculine personale, ci și pentru masculine animate; *vidím chlapov*, *mužov*, dar și *vidím psov*, *vlkov* etc. De altfel, regula aceasta nu e stabilită decît în limba literară, căci dialectal se folosesc încă amestecat forme de genetiv și forme de acuzativ propriu-zis (atît pentru masculin personale cît și pentru masculin animate).

În concluzie, deși formele de plural din limba slovacă nu au întru totul situația celor din limba polonă, totuși existența genului masculin personal și a celui non masculin personal este în mare măsură evidentă.²⁴ Limba cehă bunăoară nu cunoaște asemenea forme de gen masculin personal.

Revenind acum la așa-zisul gen personal din limba romînă (lingă care nu se citează însă un gen nepersonal), este de văzut ce asemănări pot fi găsite între acest gen și situația din limba polonă de la care, de fapt, s-a plecat. Ne vom referi

²⁴ N. A. Kondrašov, *Категория личности имен существительных в словацком языке*, în «Slavjanskaja filologija», Moscova, 1954, p. 38—67) vedea în toate aceste forme nu desemnarea unui gen, ci simple forme personale. Într-o comunicare ținută la Universitatea din Varșovia, în 16 decembrie 1955, a înclinat însă spre admiterea unui gen personal, în paralelă la genul personal din limba polonă, despre care, în lucrarea de mai sus, nu pomenește.